

תת"ע (פתח תקווה) 6695-12-18 - גלאל טוויל נ' מדינת ישראל

תעבורה - אחר

var MareMakom = "תתע (פתח תקווה) 6695-12-18 - גלאל טוויל נ' מדינת ישראל, תק-של 2019(1),
{;p.IDHidden{display:none ;" (10/02/2019)28778

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 6695-12-18 מדינת ישראל נ' גלאל טוויל
תיק חיצוני: 52111062767

בפני כבוד השופט טל פרי

מבקש(נאשם) גלאל טוויל

נגד

משיבה (מאשימה) מדינת ישראל

החלטה

מונחת לפני בקשה לביטול פסק דין בהעדר, שניתן ביום 29.01.19, בגין עבירה של שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית בעת שהרכב היה בתנועה בניגוד לתקנה 28 (ב) לתקנות התעבורה.

המבקש נדון בהעדר, לאחר שהזמנה לדיון שנשלחה לכתובתו הרשומה, הוחזרה בציון "לא נדרש" וזאת לאחר שניתנה למבקש הארכת מועד להישפט בדוח זה, כאמור בהחלטת כב' השופט בכר, בתיק מספר

3730-07-18.

לטענת ב"כ המבקש, המבקש לא ידע אודות הדיון כיוון שלא קיבל לידי את הזימון למשפט, וכי אף על פי שאישור המסירה חזר בציון "לא נדרש" אין הדבר מלמד בהכרח כי המבקש קיבל לידי את הזימון או ידע על המשפט. עוד הוסיפו המבקש ובא כוחו לטעון כי המבקש כפר בביצוע העבירה וגם אם הזימון נשלח למבקש כדיון, יגרם למבקש עיוות דין, דבר המצדיק היעדרות לבקשה.

המשיבה מתנגדת לבקשה וטוענת כי הזימון נשלח לכתובתו הרשומה והמפורטת של המבקש, וכי אין

עמוד 1

די בהכחשת העבירה כדי לגרום עיוות דין למבקש.

דין והכרעה

ב"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם, קבעה כבוד הנשיאה בייניש:

"סעיף 130(ח) מאפשר, אפוא, לנאשם שהורשע בעבירת חטא או עוון ונגזר דינו שלא בפניו (לרבות בעבירות שנדונו בהתאם להוראות סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי) לבקש את ביטול הכרעת הדין וגזר הדין שניתנו בעניינו. זאת, בהתקיים אחד משני תנאים: קיום סיבה מוצדקת לאי-התייצבות המבקש לדיון שנערך בעניינו או גרימת עיוות דין למבקש כתוצאה מאי-ביטול פסק הדין."

האם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש?

המסגרת המשפטית הרלוונטית לענייננו, ביחס לטענה זו, מוגדרת בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד - 1974 וסעיף 237 (א), (ג) לחוק סדר הדין הפלילי[נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 ואלו לשונן:

תקנה 44א -

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט, לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן".

ב"פ 3613/07, אזוב נגד מדינת ישראל, נקבע:

"תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי עניינה כאמור חזקת מסירה הניתנת לסתירה. התקנה קובעת חזקה שדבר רשום נתקבל אצל הנמען, אף ללא חתימה על אישור תוך חמישה עשר ימים מיום המשלוח. חזקה זו ניתנת רק אם הוכיח הנמען כי ההודעה לא נתקבלה מסיבות תלויות בו....התקנה על פניה אינה פוגעת בזכויות או של שפיטה ואינה חורגת ממתחם הסבירות. לא זו בלבד, שהתקנה אף קובעת בסייפה לה את האפשרות לסתור את חזקת המסירה באופן המאזן בין התכלית שלשמה הותקנה לבין זכויותיו של החייב-נמען".

בע"פ 6584/09, סמימי נגד מדינת ישראל קבעה כבוד הש' סלוטקי:

"מכל מקום, משנשלחה למערער הזמנה לדין לכתובת הרשומה

ככתובת מגוריו, הן במשרד הפנים והן בתעודת הזיהוי שלו וזו גם הכתובת שהמערער ציין בבקשה שהגיש לבית משפט קמא

לביטול פסק הדין, יש לראות בכך מסירה כדין בהתאם לתקנה

44א, שכן, אין חולקין כי ההזמנה לדין נשלחה בדואר רשום ולא נדרשה".

ברע"פ 9811/09, בעניינו של סמימי לעיל, דחה כבוד הש' ג'ובראן את טענות המבקש וקבע:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדין אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בענייננו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב],

התשמ"ב-1982. בנסיבות העניין אין בטענת המבקש הצדקה לביטולו

של פסק הדין. והוא יכול להלין רק על עצמו, על כך שלא בדק האם הגיעו אליו דברי דואר".

ב"פ 58622-07-13, אבו אלמפלפל נגד מדינת ישראל, קבע כבוד הש' כהן, ביחס לעבירה על תקנה 23(א) (לתקנות התעבורה, מסוג הזמנה לדין:

וכי
"אין מחלוקת, כי דבר הדואר נשלח לכתובתו של המערער
דבר הדואר חזר בציון "לא נדרש". ב"כ המערער לא הצליח
לסתור את החזקה הקבועה בחוק, ולפיכך מדובר במסירה
כדין".

ברע"פ 7862/13, בעניינו של אבו אלמפלפל לעיל, דחה כבוד הש' ג'ובראן את טענות המבקש
וקבע:

"סוגיית חוקיות חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44 לתקנות
סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974, עליה מבוססת טענתו זו
של
המבקש, נדונה בהרחבה ב-ע"א 97/3613 אזוב נ' עיריית
ירושלים, פ"ד נו(2)
787 (2002)".

בע"א 618/74, פאעור נ' קמיל, אמר כבוד השופט לנדוי:

"לדעתי, אדם המקבל הודעה מאת הדואר שמכתב רשום
נתקבל עבורו, רואים אותו כאילו בפועל קיבל את
הזמן הדרוש כדי לקבלו, ואם הוא מתעלם מן ההודעה
סיבה מספקת, אין שומעים לטענתו שלא קרא את תוכן
המכתב, ממש כאילו קיבל את המכתב לידי ו השליכו
לסל".

לאחרונה, חזר כב' הש' א. שהם על ההלכה, ברע"פ 3206/16 אבי בן נחום נגד מדינת ישראל

[פורסם בנבו] (18.5.16) וקבע במפורש כי מצא לנכון להעמיד הלכה על מכוונה :

"עינינו הרואות, כי חזקת המסירה, הקבועה בסעיף 44
לתקסד"פ, חלה הן על עבירות קנס, והן על "עבירה לפי פקודת
התעבורה או לפי התקנות לפיה, או לפי פקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח
חדש], תש"ל-1970, שלא גרמה לתאונת דרכים שבה נפגע אדם או ניזוק
רכוש". בהתאם לכך, חלה חזקת המסירה גם על העבירה שיוחסה למבקש,
קרי, עבירה של נהיגה מעל המהירות המותרת, בניגוד לתקנה 54(א)
לתקנות התעבורה (ראו, לעניין זה, רע"פ 10319/07 פדידה נ' מדינת
ישראל [פורסם בנבו] (17.12.2007); רע"פ 9692/09 הבר נ' מדינת

ישראל [פורסם בנבו] (12.1.2010); ורע"פ 7789/14 זחאיכה נ'
מדינת ישראל [פורסם בנבו] (1.12.2014)."

בעפ"ת 20229-12-17 חזן נגד מדינת ישראל קבע כב' הש' קוטון כי :

"ככל שלטענת המערער יש למסור במסירה אישית את ההודעה בדבר קיומו של דואר רשום כי אז יש לעגן דרישה זו בתקנות , אלא שהדרישה האמורה אינה מעוגנת בתקנות הטוען שלא קיבל הזמנה שנשלחה בדואר רשום עליו הראיה , המערער לא הוכיח, אף לא טען , כי דברי דואר אינם מגיעים למענו בדרך קבע או אינם מגיעים בכלל ליעדם בישוב מגוריו"

מהתם להכא, בתיק בית המשפט אישור מסירה כדין. דבר הדואר חזר בציון "לא נדרש".

המבקש לא צירף אישור כי כתובתו שונה או אינה נכונה ולא נתן טעם מוצדק באשר לסיבת אי קבלת דבר הדואר הרשום.

המבקש לא ערך חקירת דואר ולא הציג כל אסמכתא על כי האחריות לאי קבלת דבר הדואר הרשום אינה רובצת לפתחו.

באשר לטענת ב"כ המבקש, ביחס לתיק נוסף הקבוע לנאשם בפני מותב זה, לאחר עיון בתיק מספר 9048-12-18, אליו הפנה המבקש בסעיף 8 בבקשתו, שם המבקש קיבל הזימון למשפט לכתובתו- מודיעין עלית ת.ד. 4226, אותה הכתובת אליה נשלח הזימון בתיק דנן.

אוסף כי הדו"ח אשר ניתן למבקש בשנת 2016, ניתן לו בו במקום, המבקש חתם על קבלתו, לאחר מכן ניתנה למבקש הארכת מועד להישפט ולבסוף המבקש לא הגיע לדין, לא הציג סיבה מוצדקת להיעדרותו ולא סתר את חזקת המסירה כדין.

למען סבר את האוזן, בדו"ח הנ"ל צוינה כתובתו של הנאשם כאותה כתובת אליה נשלחה ההזמנה לדין.

האם ייגרם למבקש עיוות דין באם לא יבוטל פסק הדין?

בעפ"ת 20229-12-17 חזן נגד מדינת ישראל נקבע כי :

" המערער לא טען בהודעת ההבהרה ובתצהיר הנלווה כל טענה עובדתית המצביעה על עיוות דין עת נשפט בהעדרו , וכפי שצוין לעיל אין די בהקשר זה בטענת כפירה כללית וכוללנית"

בנסיבות שבפני, לא התרשמתי כי מדובר במקרה חריג שיש להחיל עליו את הכלל לעניין "עיוות דין", שכן אין די בטענת כפירה כללית וכוללנית כדי לקבל טענת עיוות דין בעניינו של המבקש.

למעלה מן הנדרש בחנתי טענותיו של המבקש אל מול הדו"ח והראיות ועולה כי אין בהן ממש.

כך למשל, טוען המבקש בסעיף 15 לבקשה כי השוטר לא תיאר את מכשיר הטלפון שלכאורה אחז בו המבקש אך מהדו"ח עולה כי השוטר ציין :

" הבחנתי בנהג כי תוך כדי נהיגה יש לו ביד ימין מכשיר טלפון נייד כהה ליד הפה".

עוד טוען המבקש בסעיף 16 לבקשה כי השוטר לא ציין כלל שרכבו של המבקש היה בתנועה בזמן ביצוע העבירה ואולם בדו"ח מציין השוטר כי :

" הבחנתי ברכב הנ"ל שנסע לכיווני ... העבירה בוצעה תוך כדי נהיגה".

כאמור לעיל לאחר עיון בדו"ח נראה כי טענותיו וכפירתו של המבקש אינם עולים בקנה אחד עם הראיות בתיק ומכאן שסיכוי ההגנה קלושים.

המבקש קיבל, כאמור לעיל, את הדו"ח לידי בשנת 2016 !!! לא ביקש להישפט במועד הקבוע בחוק אלא קיבל ארכה על ידי בית המשפט, וגם זאת מטעמים השמורים עם התביעה, כך שידע הוא כי הוא צפוי לקבל זימון למשפט בעניינו. למרות כל זאת, המבקש עשה דין לעצמו, בחר שלא לקבל את דבר הדואר הרשום, ולפיכך אין לו להלין אלא על עצמו.

העונש שהוטל על המבקש אכן לא קל ואולם מדובר במבקש, עבריין תעבורה **סדרתי** שצבר לחובתו **195 הרשעות קודמות בתעבורה**. מוסיף המבקש חטא על פשע ולא טורח להתייבב לדיון בעניינו למרות שנשלח לו זימון כדין לכתובת מגוריו העדכנית.

לאור כל האמור לעיל, הבקשה נדחית.

המזכירות תעביר החלטתי לצדדים.

ניתנה היום, ה' אדר א' תשע"ט, 10 פברואר 2019,
בהעדר הצדדים.